

Cal parlar clar? Som-hi

La tràgica fi del canceller austriac Dollfuss, l'home continuador de la política de l'Estat Cristià propugnada per Monsenyor Seipel, ha vingut a donar una nova prova de com Europa en particular i tot el món en general camina esbojarradament, follament, cegament, vers la revolució i la guerra permanent. L'entronització de la violència, el culte a la força, la deificació de l'Estat mena l'actual civilització a la ruïna, si una mà providencial o el retorn al seny col·lectiu i als principis cristians no obra els ulls i para els peus al món desfermat.

La Rússia soviètica, l'Itàlia feixista, l'Alemanya nazi, amb els seus estats de força, són la gangrena que ens amenaça envair i embolcallar-nos fatalment en una guerra horrorosa. Que hi reflexionin tots aquells qui massa enamorats dels règims de dictadura no s'estan de fer a tort i a dret escarafalls i menyspreus de la Democràcia i que a casa nostra mateix, només per defensar un *statu quo* impossible, no s'ha amagat en diferents ocasions de somiar amb un Mussolini o amb un Hitler que els solucionés per la força bruta els seus problemes particulars. Es tota aquesta gent insensata la que combatent les institucions democràtiques acaba essent víctima de la dictadura per ella cobejada i enlairada. Es tota aquesta gent, que un brillant i novell escriptor catòlic ha qualificat de *descripció sota una disfressa de cristianisme*, que no vol adonar-se que el que ens manca és l'Evangeli, no per a fer-ne només literatura, sinó per a portar-lo a la pràctica encara que això vulgui dir canviar l'actual sistema econòmic; la que fent el sord a les veus de la Democràcia Cristiana prepara el terreny per a totes les audàcies o per a posar el fuet, que tard o d'hora ha de caure damunt les seves espatlles, a les mans del qui primer hi arribi, doncs un cop creat l'ambient de dictadura, fomentada la mentalitat de violència és difícil a l'hora de les realitats, saber a qui hom ha armat i ben bé a qui serveix o a què s'exposa. Algú ha dit que ara és l'hora en què, des del nostre camp catòlic, cal parlar clar. Alguna altra veu autoritzada davant el fet dissortadament constatat de que els nostres cristians de nom, no ho són gaire de fet i que el món sent que en la nostra civilització hi ha quelcom desballestat, ha dit també que aquest és el moment d'entrar en batalla amb l'Evangeli a la mà. Bé, doncs, posem-nos-hi d'una vegada a parlar clar i aparellem-nos a entrar en aquesta batalla abans la sang i les flames d'una nova conflagració mundial no ens ofeguin. Fem-ho sincerament i no ens faci vacillar el descobrir que les primeres noses que haurem d'apartar del nostre camí siguin gent que fins ara ens ha fet la veu de germà.

Des d'aquest setmanari nostre, ja des del seu primer número, que a través d'editorials i articles hom malda per a parlar sempre cristianament, clar i català. Per nosaltres, doncs, no es perdrà.

De moment perquè ens enfrontem amb tots els egoïsmes, vinguin d'allà on vinguin, i perquè som amants a conservar dreta i ben alta la bandera de l'espiritualitat cristiana pura, ja ens hem sentit «excomunicar» públicament per més de quatre «bisbes de levita» que de dissolvents i anàrquics no ens han deixat. No ens fa res. De bones a primeres ja sabem que d'aquestes «derechas» d'interessos i d'aquests «católicos del rey» de molt de pitjors ens en sentirem.

Daniel-Rops, inspirat escriptor catòlic i de volada, ha escrit a *La Revue Hebdomadaire* això: «El nostre món ha prescindit de gairebé tots els valors espirituals, reduint la intel·ligència a l'utilitat, l'art a la producció. Però cap valor no ha estat tan mutilat com la caritat. L'home modern que tot ho sacrifica al seu egoïsme, ja no sap en què consisteix l'abnegació que és l'expressió més elevada de la persona humana.»

Heus ací, doncs, el nostre objectiu ben assenyalat: combatre aquest món tan materialitzat, parlant, escrivint i actuant, sempre clar, amb les armes de la caritat a una mà i amb l'Evangeli a l'altra.

Euzkadi i el moviment nacionalista

per J. Bta. Roca i Cavall

I

Amb motiu de la diada d'homenatge a la minoria nacionalista del Parlament espanyol, he pogut assistir als actes magnífics de Tolosa, vibrants d'emoció patriòtica i plens d'un sentit racial dreturer i optimista. He contemplat un poble lligat als seus mandataris per vincles d'adhesió sincera i entusiasta, per la correspondència vertadera d'afectes i simpaties, per l'ajustada interpretació dels sentiments dels ciutadans, feta amb tota generositat pels diputats d'Euzkadi.

La característica dels moviments populars a Euzkadi és la reciprocitat d'afectes entre els dirigents i els partidaris, que en moltes ocasions té totes les senyals inequívokes d'una estreta germanor, fent una família sola de tot el partit. El nacionalisme basc té una difusió formidable pel suport extraordinari de les classes humils, lliurades de ple a la causa i devotes sense encomiements ni afeccions ridícules dels seus homes directores, posats en un mateix pla als que no tenen i els que tenen càrrecs públics, amb una lleugera diferència a favor dels primers.

El nacionalisme basc és un poble que avança disciplinat i obedient a una jerarquia, que ell mateix ha escollit, amb una confiança plena en l'austeritat i en la sinceritat dels caps. El dubte, la negligència, no es coneixen entre els patriotes d'Euzkadi, amb més cura del que han de fer que de com ha de fer-se, ni menys del per què ha de fer-se.

Hi ha qui ha parlat de la simplicitat del moviment basc, treient-ne suggerències en ordre a la manca de capacitat directora dels caps del nacionalisme basc. I tal vegada no han comprès que simplicitat no vol dir inconsciència, ni molt menys incoherència, perquè els grans moviments del món han estat molt senzills, però més conscients.

Mantenir un poble amb la virtut patriòtica ben exemplar, no permetre que decaigui un moment i treure'n a cada moment conseqüències pràctiques, aquesta ha estat la tasca remarcable i no és pas poca cosa, dels dirigents, que han fet cristallitzar els entusiasmes en organitzacions úniques a les terres hispàniques, i davant les quals hom ha d'inclinar-se a una evidència excel·lent i simplíssima. La tasca de les «Ema-kumes», dels «mendigoitzales», de les «poxpoliñas», de «Solidaritat d'obres d'Euzkadi» i de «Euzko Nekazarien Bazkuna» (acció agrària), tenen un relleu tan formidable com les més belles realitats d'aquell formosíssim país, i diuen molt del talent dels homes que les faciliten i les porten a cap.

Totes elles mereixen uns capítols i prometem fer-los per a desvirtuar l'alcane de l'injustificat atac que sovintment s'adreça als nacionalistes bascos, jutjant el seu moviment de portes enfora i

Tindrem representació proporcional?

per M. Coll i Alentorn

Poc abans de començar llurs vacances, han estat llegits als Parlaments espanyol i català sengles projectes de llei electoral basats — per fi! — en el sistema de representació proporcional.

Podem considerar-nos d'enhorabona els que som decididament partidaris d'aquest sistema electoral? Són els dos projectes de llei prou fidels als principis que l'informen? Els volem aviat aprovats sense modificacions desnaturalitzadores pels respectius Parlaments?

Vet ací una colla de preguntes que ara assajarem de contestar. I ho farem, baldament sigui en un pla conjectural, perquè la llei electoral té per a nosaltres — demòcrates convençuts — una importància extraordinària. Si no ho penséssim així, fariem com l'artiller que tingues una gran confiança en la perfecció dels seus projectils, però no volgués recordar-se de la qualitat del canó que ha de disparar-los. Perquè el projectil de la democràcia encerti el seu fitó, cal que sigui emprat el canó d'una llei electoral perfecta que no el desviï de la seva lògica trajectòria.

I només serà perfecta una llei que produeixi una representació parlamentària que sigui reflex fidel del repartiment de l'opinió pública en els diversos grups polítics, o sigui una llei absolutament proporcionalista.

En quina mesura són proporcionalistes els dos projectes esmentats? Deixeu-nos dir — amics de Plató, però més amics de la veritat — que el projecte espanyol ho és més que el català. El nombre de diputats en aquell és determinat sempre pel nombre d'habitants de la circumscripció, sense establiment de cap mínim. En aquest, en canvi, és establert un mínim de catorze diputats per circumscripció, que fa que, injustament, els electors de les circumscripcions poc poblades siguin representats per un nombre de diputats força superior al que els pertoca. Encara més: En el primer, els residus que resulten de l'aplicació del quocient electoral són aprofitats per les llistes que tenen els residus més importants; en el segon, són aprofitats per la llista que tingui més vots.

Aquestes dues tares són les que donen peu a les dues objeccions més justificades que poden fer-se al projecte català. Tares prou grans perquè en desnaturalitzin l'aparença proporcionalista. La primera, gosariem creure-la obra de l'Esquerra, perquè afavoreix les zones rurals de predomini rabassaire. La segona no ens costarà gens d'atribuir-la a la Lliga, i més concretament al senyor Tries de Bes, membre de la Comissió Jurídica Assessoria i autor de les famoses declaracions sobre el proporcionalisme *atenuat*, perquè li permet de continuar fent un ús, més o menys justificat, de l'argument del mal menor i de la candidatura entrebancadora, que ha estat i és, per a ella, a falta d'altra, la seva arma més eficaç.

No vol dir això que el projecte espanyol sigui un desideratium des d'aquest darrer aspecte. En realitat, la fidelitat al proporcionalisme exigiria la suma dels residus de cada llista procedents dels escrutinis de circumscripció, en un escrutini general, en el qual caldria repartir els llocs que no haguessin pogut atribuir-se en els escrutinis circumscripcionals.

Mentre aquelles dues tares que hem assenyalat subsisteixin, no podrem dir que tinguem representació proporcional. I caldrà que els partidaris sincers d'aquest sistema s'aparellin per llançar-se a la palestra en defensa de llur tesi contra els enemics declarats i contra els falsos amics. Ja que al punt que hem arribat, no sembla fàcil que hom vulgui rebutjar clarament el principi proporcionalista, però és gairebé segur que hi haurà molta de gent, d'una i altra banda, interessada a donar-nos gat per llebre i a fer passar com a proporcionalista qualsevol enganyifa del més tronat encuny caciquil.

Una altra cosa ens ha de fer estar també en guàrdia. El Govern de la Generalitat no presenta el projecte com a ponència seva, i això comporta el perill que, tot i ésser d'un proporcionalisme desproporcionalitzat, el veiem naufragar davant de les escomeses dels propis diputats de la majoria, deixats democràticament (?) en llibertat pels seus capítols.

Ortopèdia
TEIXIDO

recorda als socis d'U. D. C. i molt particularment als senyors Metges, les seves especialitats en braguers, faixes i mitges de goma, etc., etc.

Aribau, n.º 5

Telèfon 33882

sense previ coneixement del poble al qual es dirigeix. Historiar fets d'una nació, sense precisar els seus trets característics, a més d'acusar una deficiència crítica, valria tant com assenyalat una

manca de preparació en el que la portés a cap.

Euzkadi és una unitat perfecta, racial, de llengua i de costums, amb un poble fet d'acord a aqelles directrius.

L'ombra de Stavisky

Qui hauria dit que les gestes d'un estafador havien de trastornar un país fins el punt de que trontollés àdhuc la seva pau interior? Semblava una exageració. I, no obstant, mort Stavisky, les derivacions d'aquest afer tenebrós alteren la marxa normal de la política francesa en una forma veritablement absurda. Els successos del 6 de febrer, que estigueren a punt de produir un cop d'Estat i una guerra civil i que foren conjurats per la formació d'un Govern nacional, anomenat també de "treva dels partits", es veu que encara serveixen un caliu perillós que no s'ha pogut extingir malgrat els esforços patriòtics de Gaston Doumergue en la presidència de l'esmentat Govern, com si l'ombra malefica del famós lladre planés damunt els destins de la veïna República.

Tots sabem els avantatges i inconvenients que presenten els anomenats governs nacionals, formats en moments difícils per a sortir del pas. D'antuï els ministres es mostren compenetrats i lliures de compromisos i apassionaments. La freqüència de tracte, però, esmussa el respecte mutu i aviat — cosa, veritablement molt humana — sorgeixen discrepàncies que sovint acaben en disputes violentes. Aleshores la descomposició del Govern és inevitable i ve immediatament la dimissió.

A França acaba de donar-se un nou cas d'aquesta regla per a demostrar que, malgrat la millor voluntat, no podia ésser una excepció. L'harmonia existent entre els membres del gabinet Doumergue s'ha trencat per unes acusacions de Tardieu contra Chaumetemps relacionades amb l'afer Stavisky. A conseqüència d'això, els sis ministres radicals demanaven la dimissió de l'acusador o llur retirada del Govern. Tardieu s'apressà a posar el càrrec a disposició del President. La crisi, doncs, estava virtualment plantejada.

Absent el senyor Doumergue, que havia marxat a Tournefeuille per a reposar uns dies, els ministres delegaren a llur company de Justícia senyor Chéron perquè anés a visitar llur President i li exposés la veritable situació. El senyor Doumergue va traslladar-se dimarts passat a París i convocà una reunió de tot el Govern.

França sencera estava pendent del resultat d'aquest Consell de ministres. Doumergue havia estat rebut amb grans demostracions d'afecte com si el poble volgués palesar-li una ratificació de confiança. I en sortir de la reunió, el ministre de l'Interior senyor Sarraut pogué dir als periodistes amb cara de satisfacció que el Govern Doumergue continuava tal com estava constituït.

Què havia passat? Senzillament, que el senyor Doumergue havia plantejat el dilema següent: O la dimissió total i el seu retorn immediat a Tournefeuille o la continuació sense condicions. Els ministres compregueren la delicada situació que hauria creat a la República francesa la descomposició del Gabinet en les actuals circumstàncies i acataren el desig del President. Les dimissions i les amenaces eren retirades i el patriotisme s'imposava novament.

La gent, però, creu que aquesta solució d'ara no és sinó un ajornament i que més tard ha de produir-se fatalment la descomposició. La "treva dels partits", vulnerada per Tardieu, com reconeix el senyor Doumergue en un comunicat en el qual explica el resultat del Consell de ministres, continuarà probablement fins l'octubre, data en la qual ha de reprendre's les activitats parlamentàries. Aleshores, també, s'ha de celebrar el Congrés del partit radical i podria ésser que tot plegat contribuís a fer caducar l'esmentada "treva". De totes maneres el senyor Doumergue s'ha pogut apuntar un nou èxit en pro de la pau interior de França.

LA DARRERA BRUTALITAT "NAZI"

Quan acabo d'escriure la crònica anterior arriba la nova dels sagnants fets d'Austria.

Tot fa creure que tenen una íntima relació amb els que es descabdellaren a Alemanya el 30 de juny darrer. Sinó que, ara, l'actuació dels bàrbars ha portat la tragèdia a un país veí que vol viure tranquil i independent. Per aquest delictes ha caigut Dollfuss, l'intrèpid canceller austriac.

Fins quan tolerarà el món les brutalitats d'aquesta gent incivil que no recula davant de cap respecte?

NOVES PUBLICACIONS REBUES:

Als cinc anys de la seva aparició, ha deixat de publicar-se el setmanari de Badalona «El Clamor», que, amb tot i haver-se catalanitzat molt en els seus darrers temps, encara publicava quelcom en llengua espanyola.

Lamentem la seva desaparició i ens plauria reapareixés catalanitzat del tot.

Hem rebut «Democràcia», periòdic de Vilanova i La Geltrú, amb el qual gustosament deixem establert el canvi.

S'ha posat a la venda el fulletó que publicà EL TEMPS, referent a la doctrina d'Unió Democràtica de Catalunya tocant a la qüestió de la terra, juntament amb la Llei de Contractes de Conreu. Conté, a més, alguns comentaris sobre els avantatges i les falles d'aquesta.

Es ven al preu de 20 cèntims.

Per comandes a l'Administració d'«EL TEMPS»

Rivadeneira, 4 - Telèf. 20400

La setmana a Catalunya

Sembla que pot considerar-se virtualment liquidat el conflicte entre els Governos de Barcelona i Madrid amb motiu del recurs contra la llei de contractes de conreu.

El darrer canvi de notes entre el President de la Generalitat i el Sr. Samper, deixa pràcticament llastat l'afer i precisament, i això és el que interessa, d'una manera favorable a Catalunya. La competència del Parlament Català resta, de fet, reconeguda, i el Tribunal de Garanties, com a instrument de destrucció de l'Estatut (un dels més grans perills del text aprovat per les Constituents) resta completament anulat. D'ara endavant ja ningú, mentre el poble de Catalunya vulgui, s'atrevirà a fer servir aquell Tribunal d'enginy per enderrocar els fonaments de la nostra llibertat.

Ha estat publicat ja el reglament per a l'aplicació de la llei de contractes. No hem tingut temps encara d'estudiar-lo amb deteniment. La nostra primera impressió no és, amb tot, massa favorable. Ajutant Déu, mirarem de donar-ne un parer més concret la setmana entrant.

Malgrat tot, urgeix que s'apliqui una llei o altra en la regulació de relacions entre propietaris i conreadors. Hi ha en el nostre camp una atmosfera d'intranquil·litat que no és gens de bon auguri. Això entrellat amb els esforços que fan els elements anarquistes per contrarrestar la campanya que mena contra llurs procediments criminals la policia catalana, pot dur-nos a un esclat de violència i de caotisme de conseqüències difícils de preveure. Cal que el Govern sàpiga, d'un cop, desfer-se de partidismes i de maniobres caciquils, i envesteixi de dret el que és la missió de tota autoritat, ço és, la defensa de la Justícia i la persecució implacable dels que volen escarnir-la.

A assolir aquest resultat anava encaminat el parlament del diputat Sr. Romeva en la darrera sessió de la Cambra catalana abans de començar les seves vacances. Com sempre, la veu del Sr. Romeva ha estat la de l'equanimitat i el patriotisme. Quan els uns romanen encara encastellats en el seu ferotge egoisme i els altres no volen moure's d'una posició purament negativa, es mostra sempre ferm, sense perdre la serenitat, ni l'equilibri, el nucli d'opinió format entorn dels homes d'Unió Democràtica. Déu vulgui que aquest nucli vagi expandint-se constantment per tot Catalunya perquè és l'únic que té la clau per acabar les discòrdies i l'anarquia actual, substituint-les no per uns mals iguals encara que de signe contrari, sinó per un règim de justícia, de pau i de col·laboració dintre de la més perfecta equitat.

Finalment ha estat llegit al Parlament el projecte de llei electoral. No el comentarem en detall perquè ja ho fem en un altre indret d'aquesta mateixa edició. Limitem-nos ací a repetir que l'aprovació d'una llei rigorosament proporcionalista i la creació d'un poder moderador són, com deia ara fa set mesos En Manuel Carrasco, condició indispensable per a la normalització de la nostra vida pública.

C.

NOTICIARI

Notes d'U. D. de C.

Junta General de F. de les J. d'U. D. de C.

Quina llàstima, senyors, que això es pugui dir sense mancar gaire a la veritat!

D'acord amb el contingut dels Estatuts de la Federació de Jovenuts d'aquest Partit polític, sancionats pel Consell Nacional del mateix, el passat dimecres celebraren la reunió de constitució els membres electes de la Junta Federal, en qual s'efectuà el repartiment de càrrecs, i es prengueren interessants acords per iniciar l'actuació de la Federació.

La distribució esmentada donà el següent resultat: President, Ignasi Maluquer i de Mates; Tresorer, Lluís Castro i Aimà; Secretari, Antoni Martí i Valls; i Vocals, Pere Puig i Quintana i Frederic Sirera i Bacardit.

Adhesions a la nota d'U. D. de C.

Venen rebent-se profusament adhesions a la nota de concòrdia que sobre la Llei de Contractes de Conreu va publicar U. D. de C. la setmana passada, provinents tant de propietaris rurals com de parcers, rabassaires i altres afectats pel conflicte.

En tenim anotades de Sant Pol, Brunyola, Girona, Vilafranca, Reus, Falset, Tarragona, Sant Sadurní, Blanes, Sallent, Lleida, Cervera, Sant Cugat, Tàrraga, Rubí. Encara són molts més els que sabem que tenen en projecte de trametre-la.

Tenim coneixement, també, que a la Unió de Sindicats Agrícoles, que envià un manifest al President de la Generalitat en semblant sentit, s'han rebut igualment innumerable adhesions.

El Tercer Congrés d'U. D. de C.

S'han iniciat els preparatius per a la celebració del Tercer Congrés

Ordinari d'aquest Partit, el qual ha de celebrar-se aquest any a la ciutat de Girona, pel vinent mes d'octubre.

El Secretariat general del Partit acceptarà i agrairà les suggeriments que les delegacions i afiliats vulguin fer-li al seu estatge (Rivadeneira, 4, primer).

Secretariat General

Retornat a Barcelona després d'uns dies de descans, s'ha reincorporat a les seves tasques habituals el secretari general del Partit, senyor Josep Maria Casasses.

U. D. C. Camp d'En Grassot, Maladero, 19 i 21

La Secció d'art i d'esplai de l'entitat convida tots els socis, amics i simpatitzants a la III Vellada que se celebrarà el propi diumenge, dia 29, a les cinc en punt de la tarda, a l'estatge social.

Consistirà la vetllada en la representació de la comèdia en dos actes *Gent d'ara* i la peça còmica *La sala de rebre*. A més, el Grup musical de l'Entitat, sota la direcció del mestre Josep Borràs, inaugurarà en aquesta vetllada les seves tasques i interpretarà un escollit programa.

Tots hi són convidats.

GENERALS

Es convoca a tots els que han estat afiliats a l'esmentada entitat perquè tinguin l'amabilitat de passar de 10 a 12 de la vetlla pel bar Fivaller (carrer Fivaller, 30, abans Fernando), tots els diïns i divendres. — La Comissió.

TAPIOQUES i PURÉS

Figueres

són els millors.

Bústia d'«El Temps»

A. V.; Ulldecona. — Enviats fulletons. Amb el Gir rebut resta pagada vostra subscripció fins últims d'any. Moltes mercès.

J. S.; Tarragona. — Segurament ja veurieu publicada en el nostre número anterior, la nota interessada. Molt gustosament us atendrem en totes les ocasions que es presentin. Reconeguts a la vostra activitat.

G. E.; Sant Llorenç d'Hortons. — Enviats fulletons.

R. C.; Santa Bàrbara. — Anotada subscripció.

J. C.; Manlleu. — Anotada subscripció.

J. M. M.; Badalona. — Rebut importa vostra subscripció fins últims d'any.

R. M.; Sant Pol de Mar. — Rebudes 8 ptes. Rebut rebut que manca. Anotades subscripcions. Molt reconeguts a vostre interès pel periòdic.

F. M.; Oliana. — Anotada

TAPIOQUES i PURÉS

Figueres

són les millors.

subscripció i complimentat encàrrec.

Stat. A. M.; Tortosa. — Rebut import vostra subscripció fins 30 de juny.

J. G.; Vilabella. — Rebut lletra nostra.

Ll. S.; Ripoll. — Escrivim.

F. T.; Ripoll. — Per correu apart rebreu instruccions.

S. V.; Igualada. — Rebut contestació a vostra tarja.

J. M.; Seva. — Havent observat algunes contradiccions en la vostra, en lletra apart us demanem concretu i aclarir.

G. B.; Verdú. — Anotada vostra subscripció.

Ll. M.; Manlleu. — Molt reconeguts. Escrivim a la persona indicada.

P. P.; Tiana. — Anotada subscripció. Contestem tot seguit.

B. M.; Reus. — Passem vostra entusiasta lletra a la Secretaria del Partit. Moltes mercès.

J. P.; Sant Martí de Maldà. — Es una satisfacció per nosaltres constatar en la vostra lletra l'identificació amb l'ideari polític i social defensat des de les planes d'EL TEMPS. Rebut lletra nostra.

P. P.; Alforja. — Acusem rebut de la vostra lletra. La setmana vinent segurament podrem fer-ho del gir anunciat. Quant a la persona que esmenteu confiem que la convencereu.

De Re Agraria

per F. Duran i Canyameres

Les expropiacions

III

Redempció o abolició. — En moltes legislacions modernes es concedeix a aquell que conrea una terra que no és ben bé seva el dret a foragitar d'ella el propietari. Si això només ho pot fer indemnitzant-lo del valor dels seus drets, el procediment d'expropiació s'anomena redempció. Si no indemnifica el valor dels tals drets aquests seran abolits. Els que sostenen les teories abolicionistes pretenen fer derivar la raó del procediment; de que la renda que el propietari percep és abusiva i usurària, havent servit l'excess, que cada any s'ha pagat sobre la renda justa, d'amortització del capital.

En 1914 el Govern romanès, en la Dubrutza, va prendre als propietaris la tercera part de les terres que tenien, sense indemnitzar-los de cap manera, i per la llei grega de 29 de desembre del 1917, els propietaris perdien, també sense indemnització, la cinquena part de les seves terres. La llei letona de 14 d'abril del 1924, promulgada el 31 del mateix mes, també suprimeix del tot l'obligació d'indemnitat als propietaris de les terres expropiades.

No hi ha necessitat d'anar tan lluny per trobar en les legislacions exemples d'expropiacions sense indemnització. A Prússia, per la llei de 2 de març del 1850, s'atribueix als enfiteutes o censataris, la plena propietat de les terres acensades sense obligació d'indemnitat per a res al senyor directe.

A Galícia, en els darrers anys del segle passat, va aparèixer el partit abolicionista dels fors, com a avançada dels pagesos que feia tants anys clamaven per una llei que declarés els fors redimibles per la sola voluntat del forer. Molts d'ells no pagaven el for, i al venir la dictadura, degut a que Martínez Anido i Calvo Sotelo són gallecs i coneixien el problema, varen concebre esperances de que es promulgaria la desitjada llei; i «La Zarpa», d'Orense, diari inspirat per Basili Alvarez, el capellà leader dels forers gallecs, feia gran propaganda a favor dels nous governants. La llei es va fer esperar una mica, i va ésser la de 25 de juny del 1926 per la que es declaren redimibles els fors per la sola voluntat del foratari, però en ella es disposa que si passat un període de deu anys el pagès no ha fet ús del dret de redempció, el perceptor podrà redimir al seu torn el seu dret, i expulsar-lo de la finca. La República ha posat les coses en el seu lloc i ha prorrogat indefinidament el dret del pagès a redimir.

El dret dels pagesos a redimir els gravàmens que pesen sobre la terra que conreen mitjançant una justa indemnització als perceptors, ha estat reconegut per homes de les més apartades tendències polítiques i socials. El notari de Madrid Azpeitia, diu en el seu llibre «La reforma agraria en España»: «Para los que explotan las tierras como patronos de producción, encontraron en ellas su medio de vida, la facilidad de que puedan obtenerlas plenamente, es tendencia altamente jurídica y eminentemente social. Para ello, hay que partir, cuando las fincas se dan constantemente en arrendamiento, de que al propietario lo que le interesa es la renta, siéndole indiferente la forma en que esté representado su capital, en múltiples casos; de tal modo, que en la situación actual, en orden al contrato de arrendamiento, con toda seguridad, en

el setenta y cinco por ciento de los casos, los propietarios estarán propicios para vender a sus arrendatarios, capitalizando la renta.» I més endavant: «La regulación jurídica progresiva exige que se facilite la adquisición del pleno dominio por los arrendatarios, colonos o explotadores del llamado dominio útil, con carácter de redención voluntaria a su favor... con el límite natural de que la redención se traduzca en una capitalización justa, para el que pierda, por interés social, la propiedad de la tierra.»

Qui paga l'indemnització que cobra el propietari de les terres expropiades en les diferents legislacions agràries? El més natural és que la pagui el pagès que passa a conrear-les ja del tot, ja en forma de lliure de càrregues. Per la primera llei agrària búlgara, de 9 de maig del 1921, les terres expropiades es lliuraven als camperols que no tenien terres o les tenien insuficients per a ocupar els seus braços, fent-los-hi pagar el que l'Estat n'havia pagat als antics propietaris, més un quaranta per cent. Aquesta llei va ésser ben aviat modificada per les de 7 de setembre del mateix any i de 20 de desembre del següent, per les quals el sobrepuig que han de pagar els pagesos adquirents és tan sols del vint per cent. Els pagesos adquirents podien fer el pagament en terminis fins a vint anys. Les terres de l'Estat es lliuraven als camperols per un setanta cinc per cent del seu valor. A Finlàndia, per la llei del 1922, el comprador d'un terreny de conreu el paga per anyades calculades al set per cent. Per la llei grega de 29 de desembre del 1917, i per la lituana de 15 de febrer del 1922, també són el conreadors els que paguen el valor de la terra expropiada. El mateix fa la llei polaca de 28 de desembre de 1925. En aquesta llei es concedeix als pagesos el dret de pagar a terminis que acaben als quaranta un any de l'adquisició. Per la llei romanesa de 15 de desembre del 1918 el pagès paga tan sols la meitat del preu de les terres, carregant l'Estat amb l'altra meitat. En el projecte de reforma agrària italiana del partit popular, la indemnització per les terres que s'havien d'expropiar la pagava un «Institut de Colonització».

Qui cobra la indemnització? És natural que la cobri l'antic propietari, i així ho reconeix l'article 43 de la llei catalana de contractes de conreu.

Ja tornem a tenir nacionalistes catalans a la presó i a l'exili. És la traducció pràctica d'aquells sois de la República española pronunciat tres vegades per l'Azaña, en ocasió memorable, des dels balcons de la Generalitat i a les barbes del poble que l'aplaudia...

Servitud envilidora

per J. M. Malet

En la vida humana i en el seu llarg rosari de béns de tota mena que hi floreixen: espirituals i materials, hi ha una jerarquia de valors, un ordre gradual i de prelatió, que en ve determinat i regulat per la mateixa naturalesa de cada un. Així, no totes les coses i tots els éssers serveixen pel mateix, es valoren per un igual i mouen en la mateixa àrea d'activitat, ans bé els hi escau a cada un, un fi propi i concret, coordinat i subordinat a una finalitat general i suprema.

I aquestes lleis que mouen els diversos valors humans, són d'una obediència necessària per l'equilibri i ordre universal i pel progrés i millorament en la vida de l'home.

La divisió dels susdits béns en espirituals i materials, en moridors i etèrns; respon ja a un ordre jeràrquic, i no cal dir com en una interpretació espiritualista i transcendent de la vida, la supremacia i primacia dels primers és de tot punt evident i inqüestionable.

Ah!, però, en la cura i diligència que hem de tenir i servir pels nostres afers, sovint i amb gran facilitat, ens desorbitem i rompem l'equilibri i l'ordre d'aquelles lleis: una insana cobejança de riqueses i de plaers; un viure panteixant i adalera, que es torna i manifesta en el més fred egoisme, ens materialitza l'esperit i ens el posa a tret de cometre qualsevulla iniquitat i acció orada.

Quan el nostre cor és amb escreix amatent i curós en reverenciar i amar l'àurea brillantor de les riqueses i en cercar-ne a tot cost la llur possessió, ai! del nostre pobre cor, compteu-lo perdut a tota lluita noble i excel·lidora, i com oblida i refusa els camins del sacrifici i abnegació patriòtics, res li diu, si no és per dedicar-li algun mot de menyspreu.

Tots els mals socials pervenen d'aquesta insana i torbadora cobejança de les riqueses i del seu gaudi enfellonit i turbulent, alteració sacrílega de les lleis humanes i divines. Com remarcava molt encertadament un pulcre i savi escriptor, és «l'eterna història que passà a l'explanada roent que hi ha sota del Sinai; un poble que ho oblida tot, la seva filiació i el seu propi destí».

I enmig de tants mals i de les vergonyes que ofereix la societat actual, amb tant seguit de desventures, d'oprobis i injustícies, que pocs dels nostres benestants i posseïdors de les riqueses podrien exclamar com ho féu Sant Francesc davant la mort que l'assetjava: «jo no sóc causa de cap sofriment, de cap d'aquestes blasfèmies, odís i rencors que ixen del cor dels fills de la dolor, de la indigència i de la injustícia».

Sempre és el fals concepte que hom té de les riqueses el pitjor i primer dels mals. El criteri absolut i abusiu de la propietat dels béns que posseïm, fill del concepte individualista que informava tota la civilització pagana, que oblidava el fi social i general de la riquesa, fi tan important i per altra banda tan unit al fi individual i privat, que es completen i mútuament es limiten i determinen.

Malgrat de tants segles de cristianisme el cor dels nostres rics resta sense convertir. No viu enfora i per sobre de les riqueses, altrament li resta ben submís i fidel, que són les riqueses dominant i l'home servint.

I tant-se-val, mentre això perduri, i en tant el concepte cristià de la riquesa no guanyi la consciència dels homes i penetri dins l'entranya viva de llur cor, no

Divagacions d'estiu

per Joan Elias i Piqué

Catalunya perd el seny

Aquell seny de què tant gallejàvem adés els catalans, hom diria que ha sofert un col·lapse.

D'ençà de la implantació de la República, efectivament, i esguardats com a poble, hem donat les mostres més espantament magnífiques de gregarisme provincial que de nosaltres es podien esperar.

¿On són els fruits que ens prometien de la Dictadura? ¿On hem vist el patriotisme que havia d'ésser el nostre aglutinant fecund després de les vergassades de Primo de Rivera, propinades pels seus lacais, alguns d'ells germans de raça?

Ara hem vist acrescudes, després dels propòsits d'esmena formulats durant la Dictadura, les mateixes misèries que privaven en els pitjors temps del règim monàrquic; hem vist la venalitat substituint el patriotisme; un plebeu instint de manar allà on hi hauria d'haver aptituds per a regir la cosa pública; és a dir, la negació total, absoluta, d'allò que creïem una especial prerrogativa nostra: el seny català.

La mateixa política nostra, quan es parla d'heure un predomini damunt d'Ibèria i volem esdevenir rectors dels seus destins (recordeu la dita de: «el baluarte más firme de la República»), no assoleix d'ésser altra cosa que una grotesca paròdia de sentit polític, per amagar aquesta realitat: que anem a remolc d'homes i de procediments forasters rotundament fracassats, talment el geni d'Alcalá de Henares que ens mutila l'Estatut, al seu albir... i que en les actuals circumstàncies hauria tancat el pas de les decisions del Parlament de Catalunya, aneu a saber mitjançant quins procediments...

Tot i no ésser pessimistes, no podem pas amagar la davallada de Catalunya a partir del 14 d'abril del 1931, i la desvaloració enorme del seny secular de la nostra terra. Es en reprendre la nostra història quan el lloc dels homes d'aptituds han estat ocupats pels homes als quals Fortuna ajuda. Es en reprendre la nostra història que hem dedicat carrers a

homes amb els quals no tenim res de comú (Pablo Iglesias, Galán, García Hernández, posem per cas) i hem deixat vergonyosament oblidats personatges als quals devem la nostra fesomia peculiar. Es en reprendre la nostra història quan ens hem desvinculat de la semença d'on venim i, talment uns fills bords, hem desvirtuat tot allò que en nosaltres permaneixia dels qui ens precediren, dels qui ens llegaren allò que és el nostre distintiu racial, la nostra medulla, la nostra essència.

En substituir les virtuts tradicionals que, com a poble, teníem, per postulats més d'acord amb els dies que passen i s'empenyen, no ha romàs en la nostra fesomia altra cosa que els defectes tradicionals. Durant tot aquest temps d'autodeterminació no podem registrar cap grandesa col·lectiva ni cap pàgina brillant.

Es la plebs de dalt i la plebs de baix la que ens ha situat en el lloc poc aïrós on avui som i d'on, ça com lla, més tard o més d'hora, Catalunya eixirà victoriosa. Un dia més o menys llunyà, i per obra i gràcia de la nostra fe en un ideal, Catalunya recuperarà el seu seny i la seva autèntica fesomia.

I això s'esdevindrà quan els nostres homes representatius tinguin llurs noms esculpits a les plaques dels nostres carrers; quan els nostres valors intel·lectuals i els nostres homes de ciència s'ocupin dels seus propis quefers i deixin de xipollejar en allò que no entenen i perquè no serveixen. I, sobretot, quan el nostre poble, avui dividit per misèrrimes qüestions d'interessos i d'insanes apetències, sàpiga retrobar el camí perdut i, foragitant el servilisme que sent per homes d'altres terres, que en res no ens representen, escollixi per rectors i timoners de la nostra vida nacional no els que més cridin, no els que més coses prometin, sinó aquells que més bé sàpiguin conduir la nostra nau barrada, aquells el distintiu dels quals sigui la intel·ligència, el seny, l'honradesa i un provat amor a la nostra Pàtria.

pervindrem a un guariment dels mals de la societat. Vagi la major responsabilitat sobre d'aquells rics que tot dient-se cristians i catòlics, no es compten entre els veritables rics, aquells que enmig l'eflúvi i abundor de béns saben ésser-ne amb esperit de simplicitat evangèlica, que és com dir saben ésser lliures i abnegats.

Servitud envilidora la de la riquesa, i no obstant quants d'acò-

lits i de servidors fidels no compta, uns directament i indirectament d'altres!

Per tot això ens planyem que avui a Catalunya el servei del vedell d'or enterboleixi i alteri l'esperit de molts i els porti a perdre la veritable visió dels problemes, malmenant-los pels camins tortuosos i de negació, en detriment de la pau i recobriment patris.

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

EL TEMPS Rivadeneira, 4, pral.
Telèfon 20400

En _____
que viu al carrer _____, núm. _____,
pis _____, poble _____, es subscriu a
«EL TEMPS» per (1) _____, quin rebut podrà fer-se efectiu a _____.

(1) Trimestres o anys.

En l'hora de parlar clar per P. Muñoz i Castanyer

Joventut rebel? Joventut conscient

Avui que arreu del món hom parla a les joventuts de l'esperit revolucionari, de la tècnica revolucionària, de la necessitat d'enquadrar-se militarment, de la teoria dels cops d'audàcia o de força, de l'eficàcia del mot i dels aldarulls, de la revolució de fets, etc., etc., bo serà potser que fixant-nos amb la joventut catalana, i dins ella concretament la nostra, la formada o que s'està formant dins els principis cristians i democràtics, parlem avui de quelcom que sembla comenci a preocupar a bona colla de persones, que a casa nostra s'han dedicat a parlar, a treballar, a fer tasca d'apostolat, de cara als joves.

Hom parla i es dol de que la nostra joventut, sentint-se a vegades bèlica, a vegades escèptica, precisament a l'hora de començar a actuar en un sentit concordant amb les ensenyances rebudes, es retregui a casa, es tiri de cap exclusivament als esports o bé s'enroli a organitzacions més o menys feixistes, encara que siguin d'esquerra o bé comencin a obrar a l'impuls o sota la influència d'aquest mot que avui enlluerna tants i tants cervells joves: Revolució.

Tot això s'esdevé, creiem nosaltres, perquè no s'ha procurat, generalment per part d'aquests mateixos dirigents obrar amb prou sinceritat o amb prou clara visió de la joventut que tenien encomanada o controlada. Adhuc en molts casos s'ha fet com si els temps actuals fossin exactament els mateixos d'un segle enrera. En molts casos i en molts llocs, la joventut, de si tan generosa, s'ha vist o li ha semblat veure's, instrument d'esperits raquítics que l'han volgut junyir a les conveniències polítiques de determinat partit acceptat, per aquests mateixos dirigents, com a mal menor, però que la seva història insincera i les claudicacions que sota la disfressa d'oportunismes o d'allò que han donat per anomenar-ne política de realitats, ha fet que mentre ells ho acceptessin, de grat o per força, repugnés a la joventut autèntica l'enrolar-s'hi.

Posats a parlar una mica clar direm que causa de dispersió de la joventut a l'hora de complir els seus deures polítics ha estat el fet, a casa nostra constatat en molts llocs, d'haver decebut a la joventut quan aquesta ha vist que pels mateixos que des de la trona a l'església o des de la tribuna del centre o casal catòlic els han predicat sanes doctrines, destinades a combatre els egoismes humans, l'esperit de confusió, el liberalisme econòmic i la misèria espiritual, a l'hora d'unes eleccions se'ls ha recomanat sense embuts que votessin posen per cas justament a la Lliga, conglomerat de gent, d'idees i d'interessos que ningú pot compaginar i que menys que ningú la joventut que vibra i pensa pot entendre.

I si aquesta joventut — que no vol que l'entretinguin o distreguin certs titelles polítics amb promences i paraules que durant més de trenta anys s'han prodigat a la nostra terra per aquesta gent que s'ha cregut que política vol dir joc electoral — té el bell gest de no voler transgir ni deixar-se arrossegar per aquestes conveniències poc clares, és declarada en rebel·lia i els seus fins llavors conductors se n'estiren els cabells.

La nostra joventut no vol res més que sinceritat en el dir i en el fer. No vol que en teoria se li prediqui la Veritat i en la pràctica se la faci romandre en l'error. La nostra joventut està escamada de tanta hipocresia i de tant fariseisme que enllota el camp en què ella hauria de moure's. La nostra joventut està cansada de veure explotades la seva generositat i els seus naturals entusiasmes per una sèrie de senyors que la portarien a vendre al millor postor. A Catalunya hem presenciat grans moviments de joventuts i quasi tots els havem vist esfumar-se sense va ni com ve només a causa d'aquestes intronmissions esquifides i àdhuc vergonyoses d'aquesta gent massa aferrada a voler fer servir els grans ideals i els més alts símbols de cobertura de concupiscències personals o còquiques, d'interessos de classe, o bé posant-los al servei de certes polítiques que la joventut cristiana i catalana no voldrà mai recolzar. Si, a casa nostra hem presenciat molts moviments de joventut netament catòlica. Però trist és el confessar-ho: molts han fracassat o avortat més per les pressions dels del nostre mateix camp catòlic que no pas pels enemics declarats. I avui, d'això el jovent se'n dona compte i ja no es deixa ensarronar. Significa això rebel·lia de la joventut? No. Això no és altra cosa que joventut conscient. Conscient dels seus deures i dels seus drets i que no està disposada a que la facin ballar al so que més convingui als qui malden, de bona fe alguns, però amb mala fe la majoria, per desviar-la.

Nosaltres, que dins els rengles d'Unió Democràtica hi veiem avui engrossir l'estol de la joventut que fuig d'aquesta gent carregada de convencionalismes i de romanços passats de moda, obrim el cor a l'esperança i l'ànima se'ns omple d'entusiasme. Unió Democràtica, partit jove i de joves, alça ben alta la bandera de la sinceritat. Les joventuts sanes hi afllueixen i s'hi senten emparades a l'ensens que fortes. Dins el seu clos sols treballen per Déu i per Catalunya. A totes les contrades de la nostra Pàtria hi tenim adherits al nostre programa. Cada dia som més i cada dia podem alçar més la veu. Per això cridem a les joventuts no amb so de guerra ni fent cor a aquestes altres veus que dins la nostra nació i a fora empren un to de revolta i de feixisme sigui dreta o d'esquerra. Les cridem a la Democràcia Cristiana. Però també cridem a aquells qui trobant-se prop de nosaltres són els pitjors sords perquè no volen oir. I els hi diem: amb la vostra actuació heu retardat la incorporació de la joventut i del nostre poble a Crist; heu enyorat obres, institucions i organitzacions; heu fet fracassar setmanaris i publicacions que havien estat pa espiritual de la joventut; esteu assolint ja fer tornar insubstancials diaris als quals la joventut s'hi agafava esperançada com un naufrag a la post de sal-

La nostra esperança

per Josep Trilla

Fa temps ja que Catalunya passa per una tongada d'esdeveniments menyspreables i depriements, els quals fan possible l'acampament de tota mena d'egoismes personals, que arriben fins i tot a l'extrem que l'interès nacional passi a segon terme, i per tant, rebaixat al seu grau més ínfim.

Vertaderament, l'espectacle que se'ns ofereix és esfereïdor; tot-hom vol la supremacia del concepte patri i per consegüent nacionalista, com si hom en podés expendre patents només que a un determinat sector o fracció política. Considerem del tot contraproduents aquests conceptes tan personals, l'aplicació dels quals ens porta a l'estat caòtic en tot el que fa referència a l'esperit patri; i a l'ensem, voldríem veure com aquesta lluita fraticida que s'han emprès els partits que voldrien agabellar la política catalana, desaparegués radicalment, car sinó, ens veurem abocats en un precipici insondeable, en el qual els nostres enemics de sempre, ens veurien amb la major de les fruïcions.

Però, heu-vos ací que ara les nostres joventuts sembla que vulguin adonar-se del paper difícilíssim que hom els ha reservat dins la nostra ascensió, per a aconseguir el complet redreçament nacional.

Recordem, els que tinguérem el goig d'escollir els parlaments de l'acte celebrat a Girona recentment que poguérem adonar-nos del molt prometedors que són en l'actualitat els nostres joves, els quals entren a la palestra nets de l'anacronisme sistemàtic i revellit, i pel contrari, disposats a lluitar fins on sigui possible pels ideals que han estat tostemps norma i programa d'U. D. C.

Pensem també amb el panegíric que un dels oradors feia i en el qual dividia Catalunya (com relativament ho està) en dos bàndols; dretes i esquerres, separades per un gran abim i en el qual hi col·locava els militants d'U. D. C. perquè fossin blanc, si calgués, dels impropis dels contundents, però, amb l'única esperança i desig que aquest sacrifici fos l'iniciament d'una política de compenetració espiritual i per consegüent d'un anorreament de les lluites fraticides que no fan sinó esbocinar les entranyes de la nostra Pàtria. Ah, joventuts!, si tots com un sol home detestéssim els sistemes polítics que no tenen com a fonament una base sòlida i consistent, els resultats foren també diferencialment oposats als d'avui.

Joventuts ardides que voldríeu encabir dins un partit essencialment català i en el qual esteu sin compresos en els seus principis els fonaments bàsics d'una sana política d'orientació cristiana, no

vament; maldeu encara per entronitzar la llengua forastera en els llocs sagrats que avui algú sembla interessat en convertir en bualard únic, a casa nostra, de la política assimilita. Aproveiteu-vos mentre podeu. La joventut netament cristiana i catalana, però, ja no en vol saber res de vosaltres ni de la vostra política baixa de sostre i us crida com un alerta: Prou! I avança ferma, deixant-vos de banda.

DE TOT TEMPS

J. M. Armengol

Al marge de l'autonomia

Sembla que en l'època que vivim, es destaca més aquell repatani que en altre temps no gosava ni a estomudar en català, i que avui, que ningú li en priva, ni de res relacionat amb el nostre idioma, no es decideix tampoc a emprar el verb vernacle ni per a les coses més íntimes.

Per què deu ésser? Francament, no ho entenc! A no ésser que sigui per pura rutina i per no canviar de manies, perquè àdhuc aquella mena de gent que sempre critica, amb allò famós de «fer política», hauria de pensar que sentint-se castellanista — mal sigui, segons ells, com a contraprop a l'excés de la cèl·la — fan veritable política i de la pitjor mena.

No hi puc fer més, quan veig una esquela redactada en foraster, moltes vegades amb un seguit de cognoms catalaníssims i... naturalment, intraduïbles, (potser perquè l'interessat o la família no s'hi atreueix). Sense voler m'escapa un comentari: —«Té! aquest s'ha mort en castellà! Com se les arreglarà a l'altre barri? Perquè el moviment de consciència i el registre de bones obres o mancaments—aquests sobretot—deuen ésser ben bé tal com rajava en vida del difunt, en aquell llenguatge que «are es parla», sense oficialitats ni polítiques?... En fi, Déu l'hagi ben perdonat!

Diferent aquells catalans que, començant ja amb la dida, els empeten d'harmoniosa des de naixement — amb greu manament dels pares — encara que després resultin una mena d'ametller empetat de presseguer... Sempre se li coneixerà en l'asiento.

Què hi farem? Un contratemps com un altre! Tot són maneres de pensar; o de no pensar. Ara ve-

geu com un estol d'escriptors ben catalans i que semblaven no necessitar altra llengua que la seva, se'ns despengen a fer catalanisme —algun d'ells bé s'ho deu creure! se'n veuen. Es com aquells maper bandes, com si diguéssim.

En plena autonomia? D'altres s'en veuen. Es com aquells magatzems que — rara avis — tot d'una es decidiren a posar rètols catalans, bo i no sentint-ho per cap estil; que la cosa no ha durat? Es clar! Han acabat per donar gust al seu públic — qui sap si també per estalvi — imprimint només cartells en castellà.

O com aquell aeri, catalaníssim, que no sembla pas funcionar al cor de la nostra terra, i en el Consell del qual almenys deu governar algú d'aquell tarannà que explicarem. Ho fan tot en castellà, des del primer cartell o rètol fins al darrer prospecte. Bé es mereixerien un altre tracte dels veritables catalans, per molts mèrits que tingui l'empresa!

En canvi tots poden haver copiat un fet que té també, sense dubte, una relació amb l'actual autonomia; sembla, però, d'una ironia fina... que, tanmateix, potser no hi és! Però que tota la gestió bancària d'una entitat que fins ara es deia Central es mena ara amb el rètol d'un Hispano-Colonial... digueu-me si no sembla un calembour, si més no, i no pas en sentit precisament catalanòfil...

I tots aquests comentaris no depenen de cap llei ni de pactes o concessions *bien entendidas*, ni tenen res que veure amb l'autonomia, encara que aquesta els posi de relleu. Són fets al marge, del fur individual de cadascú, que en trobareu a trompons i que fa pena constatar-los car ens diuen que manquen encara molts conyents veritat.

Llegiu EL TEMPS

dubteu que les vostres mirades heu d'adreçar-les a aquest conjunt d'homes de bona voluntat que per única bandera porten per tot on van un gran fervor cristià i el més pregon afecte a les nostres coses, que formen l'ideari d'U. D. C.

Catalunya espera i ha d'esperar la nostra empena abasagadora que faci possible que la nuvo-

lada que d'un cert temps ençà plana damunt la nostra terra, desaparegui completament per a deixar pas a un sol resplendent i prometedor de jorns venturosos per a Catalunya.

JOSEP TRILLA

Banyoles.

TAPIOQUES i PURÉS

Figueres

són els millors.

T. G. Núria: Boters, 10, int. : Tel. 17053